

budeš makat pro mě, a budeš to dělat zadarmo a rád, jinak zařídím, že ti tuhle firmu zavřou, protože my oba víme, že na koncesovanou živnost detektiva nemáš vzdělání ani praxi. A dej si bacha, protože cokoli teď k tomu řekneš bude použito proti tobě.“

„Snad může být použito,“ opravil jej Viktor a usadil se k psacímu stolu.

„Ne, bude, to si piš!“ rozkřikl se policista, až se mu na hustém kníru zachytily kapičky slin.

„Ale rado, to je vydírání!“ bránil se Viktor.

Rada se na něj vážně podíval. Opřel se oběma rukama o desku stolu a ztěžka dosedl naproti němu. Chvilí mlčel a pak promluvil docela tichým hlasem: „To není vydírání. Chlape, já potřebuju pomoc. Proto jdu za tebou.“

To byl ten moment, kdy Viktora začal případ zajímat. Vydírání by se nepodvolil, na to měl příliš anarchistickou náturu. Navíc byl přesvědčený, že Živnostenskému úřadu nadále nebude vadit, že své služby vykazuje jako marketingové zastoupení. Vždyť se práce, kterou dělal, klidně dala považovat za monitoring konkurence. Akorát když už nějakou konkurenci objevil, byl z toho většinou jen partnerský problém, ve kterém šlo o obchodní partnery.

Rada vypadal unaveně. Seděl na židli, ramena nepřírozně svěšená, jeho obvyklá razance byla ta tam. Měl zarudlé oči a Viktorovi se zdálo, že se mu trochu třesou ruce. Odhadoval, že asi celou noc nespál. Cítil, že tohle je případ, který nemůže a ani nechce odmítnout, a proto přikývl.

„Pokusím se udělat, co budu moct, ale uznej, že něčím se živit musím. Ty si mě, hádám, nenajmeš za hodinovou taxu.“

„No, to ne, Viktore, kde já bych na to vzal...“

„Na pokutách, ne?“ ušklíbl se Viktor.

„Nech toho,“ zabručel rada, na němž bylo vidět, že ho Viktorův souhlas zase trochu vrátil do hry. „Něco bych ti možná sehnat mohl. Nebyla by to sice plná sazba, ale lepší než nic. Rozjíždí se teď grantový program na podporu prevence kriminality a užívání drog...“

„Tak na to jsem ideální adept, kriminalitu potírám a drogy si taky občas užiju,“ zasmál se Viktor.

„No jo, já vím, vždyť tě znám. Něco bys prostě dostal. Vykázali bychom tě jako externistu na práci v terénu, takže úplně škodnej bys

nebyl. A mně by to pomohlo, protože mám v tomhle případě úplně svázaný ruce. Nemůžu si dovolit to co ty.“

„A kolik by to teda hodilo?“

„Nevím. Můžu ti ale slíbit, že by to byla pěticiferná částka.“

„Hele, rado, jen tak pro jistotu, kde by mezi těma ciframa byla desetinná čárka?“ sondoval Viktor.

„Ale Viktore, za co mě máš? A nezapomeň, že ten chlap měl tvou vizitku, takže to je vlastně tvůj klient.“

„To je pravda,“ uznal Viktor. Vizitka v kapse postřeleného člověka byla silný argument. Když už nic jiného, tak tohle by byla návnaď, na kterou by ho policejní rada dostal.

„Takže se do toho pustíš?“ zeptal se rada a podíval se na Viktora unavenýma očima.

„Co mi zbývá. Co kdybychom zašli do mé druhé kanceláře a probrali ten případ od začátku?“

„Viktore, odkdy ty máš druhou kancelář?“

„Od té doby, co mají v Oku rychlou wifi.“

„Já myslel, že v baru je důležitá rychlá obsluha,“ usmál se policista, kterému se znatelně vrátily síly.

„No, když tam máš kancelář, tak potřebuješ i přístup na internet. Doma se ho už chystám odhlásit. Ušetřím čtyři stovky měsíčně.“

„Viktore, seš si jistej, že sezením v baru něco ušetříš?“

„Peníze možná ne, ale čas určitě. Užívám si života a zároveň pracuju,“ rozhodil rukama Viktor.

„Tomu teda říkám multitasking. Ale teď je devět hodin ráno. Háďám, že kvůli tobě nebudou otevírat.“

„Jo, to je fakt,“ promnul si oči Viktor, který se ještě dobře nezořientoval v čase. Po tom bleskovém přesunu z dob střední školy byl rád, že tuší, jaké je roční období. Ze všeho nejvíc toužil jít si ještě na chvíli lehnout. Dneska neměl náladu zachraňovat svět.

„Můžu ti nalít Jacka Danielse ze svých zásob, pokud tě teda neurazí alkohol před polednem.“

„Mě? Ne. Dělalí jsme na to případu non-stop, takže já mám vlastně ještě noc. Klidně mi nalej.“

Viktor byl sám překvapený, že se mu podařilo bez problémů najít dvě čisté sklenice. Postavil jednu z nich před policejního radu a nalil mu dvojitou.